

Disse Lovforslag blev fra alle Sider modtaget med Velvillie, da jeg forelagde dem i Fjor. Det blev endog paastaet, at de druknede i Velvillie. Jeg nærer ingen Bekymringer i saa Henseende. Jeg tror, at den Grundtanke, der ligger til Grund for disse Lovforslag, hverken kan drukne i Velvillie eller Modvillie i denne Sal eller, hvis nogen ønsker det, i begge Dele. For denne Grundtanke er, at Staten har samme Pligt til at vise Imødekommen overfor den mindre bemidlede Bybefolknings Ønsker om at faa egne Hjem som til at vise Imødekommen overfor den mindre bemidlede Befolkning paa Landet. Det er et saa elementært, et saa godt og saa berettiget Krav, at det vil trænge sig paa og vedblive at leve med forøget Styrke, til Rigsdagen tager denne Sag op til en mere tilfredsstillende Løsning, end den hidtil har faaet. Naar det erkendes, at Befolkningsproblemet her i Landet i de nærmeste Aar vil blive et mere og mere brændende Spørgsmaal i Rigsdagens Forhandlinger, baade af erhvervsøkonomiske og af sociale Grunde, saa vil Rigsdagen heller ikke kunne afvise Kravet om, at Egne-Hjems-Spørgsmaalet, der i saa lang Tid har været forsømt af den danske Regering og Rigsdag, nu tages op til Overvejelse paa et nyt Grundlag, et Grundlag, der er mere frisindet og mere forstaaende overfor de Krav, som er oppe i Tiden.

Det næste Forslag, jeg har den Ære at fremsætte, er *Forslag til Lov om Ministerpensioner*. Dette Forslags Grundbetragtning er paa den ene Side den, at Stats-husholdningens Udgifter bør nedskæres i det Omfang, det er muligt uden at gøre Fortræd, uden at skade berettigede og legitime Interesser, og paa den anden Side er Grundbetragtningen den, at der paa dette Omraade forefindes en Ordning her i Landet, som, set paa Baggrund af de Ordninger, der i saa Henseende er de almindeligt anerkendte i andre parlamentarisk styrede Lande, absolut maa kaldes utidsvarende. Den Ordning, vi har paa dette Omraade, er en Rest fra Enevoldstiden og fra de første Regeringers Tid under den frie Forfatning, da det var almindeligt, at Ministrene rekruteredes fra Embedsklassen. I de fleste Lande anerkendes overhovedet ikke Ret for Ministre til at oppebære Pension; i andre Lande anerkendes denne Pension, men er ganske anderledes begrænset end efter dansk Praksis.

Maaske vilde man, hvis man var fanatisk og fantasifuld Minister- og Rigsdags-

stormer — og det er jo nu til Dags en moderne Idræt — sige, at det rigtigste her vilde være for Fremtiden overhovedet at afskaffe Ministerpensionerne, men jeg tror, at man ved en saa radikal Fremgangsmaade meget let kunde risikere at gøre en Skade, der ikke er forudsat i de økonomiske Betragtninger, som maatte være Motivet for en saadan Opfattelse; man vilde meget let risikere at kaste det Barn, som burde bevares, ud med det plumrede Vand, som man vilde fjerne. I et lille Land er og maa Antallet af de Mænd, som baade ved Ævner, ved Indsigt og ved økonomiske Kaar er i Stand til at overtage og beklæde Ministerembeder tilfredsstillende, nødvendigvis være meget begrænset, og der skulde jo nødvendigvis være saadan Reform opnaas det, at de til at beklæde Ministerstillinger bedst egnede Mænd vilde kvie sig ved at gaa ind til Ministeransvaret, naar de maatte være fuldstændig overladt til Usikkerhed baade med Hensyn til deres fremtidige økonomiske Kaar og med Hensyn til Mulighederne for efter at have beklædt Ministerstillingen at komme i en Vej, som i nogen Maade svarede til det, de havde haft, før de gik ind til den.

Jeg har derfor med dette Forslag søgt at finde en gylden Mellemvej, der paa den ene Side skulde tilfredsstille det efter min Formening berettigede Ønske om en Reform paa dette Omraade og paa den anden Side tage Hensyn til, at de Interesser, der burde bevares, naar en saadan Reform gennemføres, ikke slaas i Stykker. Forslaget fastsætter Ministerpensionen til et fast Beløb af 8 000 Kr., og denne Ministerpension skulde først kunne oppebæres, naar en Mand har beklædt Ministerstillingen i 8 Aar. For saa vidt angaar Ministre, der har beklædt Stillingen i kortere Tid, er det ikke Meningen, at de overhovedet ikke skulde oppebære Ministerpension, men det foreslaas, at de — forudsat, at de ikke er Tjenestemænd, og forudsat, at de har beklædt Ministerstillingen i mindst 3 Maaneder — skal have Overgangspenge svarende til $\frac{2}{3}$ af Ministerlønnen, og disse Overgangspenge skal de oppebære i lige saa mange Maaneder, som de har været Ministre, dog ikke ud over en Tid af 1 Aar. Med Hensyn til Tjenestemænd, der har beklædt Ministerstillinger; foreslaas det, at de skal være berettigede til — alt forudsat, at de ikke har beklædt Ministerstillingen i 8 Aar — i Ventepenge at oppebære deres tidligere Lønning som Tjenestemand, men saaledes, at de skal være forpligtede til at modtage Ansættelse i en Tjenestemandsstilling af